

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥ – ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΚΑΨΑΛΗ

**ΠΕΡΙ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ
ΣΤΗ ΒΙΒΛΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ**

ΠΑΦΟΣ 2015

Πρόλογος

Αυτή η μελέτη γράφτηκε με απώτερο σκοπό την ανάδειξη ενός πολύ δύσκολου, αλλά και συνάμα αρκετά ενδιαφέροντος θεολογικού ζητήματος, αυτό της αναστάσεως των νεκρών. Ζούμε σε μια εποχή όπου τα βιώματα του κόσμου της έχουν προβληματίσει αρκετούς ανθρώπους και έχουν προκαλέσει πάρα πολύ μεγάλη σύγχυση όσον αφορά στις δογματικές αλήθειες του Χριστιανισμού. Τα σύγχρονα ανθρωπολογικά, φιλοσοφικά και κοσμολογικά ρεύματα και ιδέες φαίνεται ότι προκαλούν ένα κύμα αμφισβήτησης, πάνω σε θεμελιώδη ζητήματα και αρχές του Χριστιανισμού, σε τέτοιο βαθμό, που ο κόσμος πλέον πασχίζει μέσα του να τα κατανοήσει, υπό το πρίσμα των νέων επιστημονικών γνώσεων και ανακαλύψεων. Η έννοια της αναστάσεως είναι μια από αυτές.

Η διδασκαλία της εκκλησίας μας πάνω στο συγκεκριμένο θέμα βασίζεται πρωτίστως στις μαρτυρίες των αποστόλων όπως αυτές καταγράφηκαν μέσα από τα κείμενα του κανόνας της Καινής Διαθήκης. Κεντρικό σημείο αναφοράς ασφαλώς αποτελεί η ανάσταση του ίδιου του Ιησού. Με βάση λοιπόν αυτές τις μαρτυρίες των πρώτων τοπικών χριστιανικών κοινοτήτων, και με την επιφύλαξη που επιβάλλει η φύση του εγχειρήματος, θα επιχειρηθεί μια προσέγγιση στις διαφορετικές πτυχές του συγκεκριμένου θέματος μέσα από εγγενείς τρόπους που να απαντούν, χωρίς να προκαλούν, σ' ένα καίριο ερώτημα που βρίσκεται στην ουσία της ίδιας της έννοιας της αναστάσεως. Ποιά θα είναι η φύση του σώματος της αναστάσεως; Μας λέγει ο Παύλος: «καὶ καθὼς ἐφορέσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ χοῦκοῦ, φορέσομεν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου» (Κορ.Α! 15:49). Με ποιό τρόπο οι πιστοί θα «αλλάξουν» και θα γίνουν «σύμμορφοι» της εικόνας ή του σώματος του αναστάντος Ιησού; Στον μελλοντικό κόσμο, στον κόσμο της αναστάσεως, ο νέος άνθρωπος θα μετα-σχηματισθεί σύμφωνα με το δικό του προϋπάρχον υλικό πρότυπο ή θα ζωοποιηθεί μέσα από μια καινή, διαφορετική αναστάσιμη ταυτότητα;

Ενθυμούμαι, πριν από αρκετά χρόνια, βρισκόμενος στην Αμερική, το κυριακάτικο κήρυγμα ενός κοντόχονδρου ιερέα, ο οποίος προσπαθούσε να εξηγήσει στους παρευρισκόμενους ενορίτες του ότι στην επουράνια βασιλεία όλοι μας θα φέρουμε ενήλικα, λεπτά, όμορφα και καλλίγραμμα σώματα, τα οποία θα διατηρούνται αναλλοίωτα στην αιωνιότητα χωρίς την ανάγκη τροφής, νερού ή ειδικής γυμναστικής. Ολοκληρώνοντας δε την ομιλία του είπε: *«το εύχομαι και το ελπίζω. Δεν θα ήθελα να κουβαλάω αυτό το εκατόν πενήντα κιλών σώμα μαζί μου στην αιωνιότητα»*. Το αυτοσαρκαστικό αστείο του ιερέως έκανε τους ενορίτες

να γελάσουν, και στο τέλος της λειτουργίας κάποια κυρία πλησίασε τον ιερέα και του επικρότησε αυτά που είπε αναφέροντάς του ότι στην βασιλεία του Θεού τελικά όλοι μας θα είμαστε όπως οι άγγελοι στον ουρανό. Σ' αυτό το σημείο ο ιερέας της αντέκρουσε αυτό που εκείνη ισχυρίστηκε λέγοντάς της ότι είναι άτοπο και ότι δεν το αποδέχεται η εκκλησία μας. Αυτή η ενδιαφέρουσα συνομιλία που επακολούθησε μεταξύ του ιερέως και της ενορίτισσας έχει κατά κάποιο τρόπο ένα διαχρονικό χαρακτήρα. Κάπως έτσι και οι χριστιανοί των πρώτων κοινοτήτων, αλλά και αργότερα, τοποθετούνταν πάνω σε αυτά τα σοβαρά θεολογικά ζητήματα και ζητούσαν απεγνωσμένα απαντήσεις που θα μπορούσαν να καλύψουν επαρκώς τις πνευματικές τους αναζητήσεις και απορίες. Εδώ θα πρέπει να προσθέσουμε ότι σήμερα, περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη εποχή, οι χριστιανοί είναι επηρεασμένοι στις μεταθανάτιες απόψεις τους από εικόνες και παραστάσεις οι οποίες προβάλλονται τόσο στον κινηματογράφο, όσο και στην τηλεόραση και το διαδίκτυο, με αποτέλεσμα να διαμορφώνεται μια νέα λαϊκή αντίληψη και κουλτούρα περί φαντασμάτων και αύλων πνευμάτων και τα οποία δεν έχουν καμία σχέση με όσα ιστορούνται στη βιβλική γραμματεία.

Αυτές τις παραπάνω σκέψεις και ερωτήματα θα επιχειρήσουμε να προσεγγίσουμε με την δέουσα σοβαρότητα και προσοχή, αλλά κυρίως θα προσπαθήσουμε να δώσουμε τροφή για νέες σκέψεις και προβληματισμούς πάνω στο συγκεκριμένο θέμα.